

[Transcript] En beklagelig fejl / 3:5 - Historien om Elisabeth del II

Det var en dag i starten af august 2020, hvor jeg skulle se sammen med tre af pigerne fra højskolen. Jeg havde ikke set super meget til dem, til nogen fra højskolen i noget tid inden da.

Så jeg glædede mig til at bruge noget tid sammen med nogle af de piger igen og høre, hvordan de havde det.

Og det var mega godt værd. Det var senere mig, så vi skulle drikke en øl på Vesterbo i Kampenhavn. Og der var masser af mennesker udenfor. Det var sådan området med en masse bar.

Vi kunne sidde ude foran ved sådan en bord med nogle bænke.

Og så tror jeg faktisk, det var næsten så snart vi havde fået sat os med vores fødel.

At den ene pigerne, som også fandt af dem, der havde anmeldt, kunne spurgte mig om, at jeg havde fået brev fra politiet.

Og jeg sagde nej, det havde jeg ikke. Jeg visste ikke helt, hvad hun menede.

Men det var så fordi, at hun havde fået afgørelse på sin sag, om den skulle rejses i en rett sag eller ej.

Og det havde hun så fået afslag på.

Og jeg kunne forstå på hende, at der var også flere af de andre piger, der havde fået et lignende brev.

Hun visste ikke lige med sikkerhed, om det var alle, der havde fået svar.

Men jeg visste slet ikke, at der var nogen, der havde fået svar.

På det her tidspunkt et godt stykke tid efter, at Elisabeth har stoppet på højskolen, der finder hun ud af, at de seks andre kvinder, som også anmeldte manden fra højskolen, har fået besked fra politiet.

De har alle fået videre, at efterforskningen, at deres sager er stanset.

Politiet mener nemlig ikke, at der kan føres bevis, fordi overgreb kvinderne fortæller, de har været udsat for.

Men Elisabeth, ja hun har som den eneste indtidt hørt.

Derfor beslutter hun så for at tage fat i sin advokat for at høre, om hun har hørt noget fra politiet.

Men det har hun ikke.

Og hun sagde indtidt nyt, det var godt nytt, tænkte hun.

Fordi der kunne godt være lidt længere på handling på en sag, som de så tænkte sig at rejse.

Så selvom efterforskningen, at de andre sager er blevet stanset, så Elisabeth vil godt mod i forhold til sin egen sag på det her tidspunkt.

Kvinderne fra højskolen har jo hele tiden været den overbevistning, at det var Elisabeth sag, der var den stærkeste,

altså den med de tungeste bevisere, blandt andet på grund af det her brev som manden, han skrev til hende.

Jeg ville ønske, at jeg kunne gøre det hele om, i stedet for at være så egoistisk og for gribe mig på dig.

Og fordi der jo sagde en ad, at Vidne, som den anmeldte mand, havde betroet sig til,

til ham havde han jo fortalt, at han godt visste, at Elisabeth havde sagt nej til 6. nat.

Men den håbefuldhed Elisabeth og advokaten har her, skal vise sig at være kort vej.

Det her er podcast-serien En Beklagelig Feil, historien om Elisabeth deltog.

I denne podcast kommer vi til at gengge senere og samtaler, som er baseret på dokumenter i sagerne, akteinsikter, interviews og baggrundskiller.

Fyr måneder efter mødet med de andre tidligere højskole-elever i august 2020,

[Transcript] En beklagelig fejl / 3:5 - Historien om Elisabeth del II

og et helt år efter Elisabeth gik til politiet for at anmeldte manden, er der endelig nyt. Her får hun nemlig en besked fra Anklagemøndigheden, hvor jeg pludselig i min mail, en bagge, får et bræv, hvor I er der står, at de har valgt at lukke min sag. Og ikke bare det, men at disse også har glemt at informere mig om, at den faktisk er blevet lukket allerede i august 2020, samtidig med alle de andre piersag. Og at ham fyren, han i den forbindelse, også er blevet informeret. Altså han har også fået vide, at der er august 2020, at der bliver i græs nogle sag, der skal til domstolen eller noget. De skriver så også, at i og med de har glemt at informere mig der i august, så har jeg ikke længere nogle ret til at klage over afgørelsen til statsadvokaten. Som man ellers normalt har. Så Elisabeth får altså simpelthen frettet retten til at klage. Det er ellers en ret, som skal sikre op for, at de får nye øjne på deres sag. Ja, normalt har man nemlig en måde til at klage over sådan en afgørelse, men fordi Anklagemøndigheden glemmer at informere hende, så har hun ikke længere den rettighed. Når en frist er overskredet, er der ikke mere at gøre, og selvom det bunder en fejl, sådan er lovens rød sammen. Jeg synes, jeg er blevet glemt, som hovedperson i salen i virkeligheden, altså, at jeg ikke fik noget at vide samtidig med, at min gærningsperson, vil ikke vide, at han var helt fritstættet. Det føles så enormt udfærdigt af virkeligheden, som en krænkelse i sig selv. Og det næsten den del, der føler mest for mig, er helt det her forløb. Altså, jeg har bevejdet selv overgrabet rigtig, rigtig meget, men det her med, at jeg føler, at min sag er blevet fuldstændig tabt på jorden, det er næsten det værste ved det, fordi at så kan man jo kun have enorm udtrykhed ved vores rett system. I brede fra anklagemyndigheden kalder de det en beklagelig fejl, altså, at Elisabeth ikke har fået beskedet i tide. Men anklagemyndigheden skriver også, at de har besluttet ikke at tiltale ham, og dermed er sagen lukket. De mener nemlig ikke, at der er tilstrækkelig beviser i sagen til, at manen kan blive døbt. De skriver, at manen og Elisabeth har haft to udlægninger af, hvad der er sket. Altså Elisabeth mener, at hun er blevet voldtaget, og manen dermed mener, at der er tale om frivillig seks. Det vil mig andre over at sige, at de vurderer, at det er en sag om ordmoder. Manen fra Højskolen har ikke ønsket at medvirke, og kom til at anklære ne i denne her podcast. Så det håndskrevne brev, som manen giver til Elisabeth, hvor han skriver, at han har forgræbet sig på hende. Jeg er så ked af, at jeg har overtrådt dine grænser og slet ikke lytte på dig. Er ikke blevet vurderet som et afgørende bevis? Ja, det er faktisk ikke nævnt i anklagemyndigheden svarer til Elisabeth. De skriver bare, at derfor det første ikke er nogle vidner, og for det andet er der ikke nogen andre opløsninger som, citat, på afgørende måde underbygger den ene forklaring fremfor den anden. Men Elisabeth mener jo, at der er både vidner og opløsninger. Hun har jo også givet navnet på en af mandens venner.

[Transcript] En beklagelig fejl / 3:5 - Historien om Elisabeth del II

Jeg kunne ikke forstå, at de sagde, at der ikke var nogen beviser.

Jeg var i hvert fald af den her opfald, at det brev, han havde givet mig, var et klokkeklart bevis på, at han havde gjort noget.

Altså, han havde jo direkte skrevet, at han havde overtrådt mine grænser og forgrebet sig på mig. Vi undrer os over, at politiet ikke virker til at have lagt vægt på brevet, og derfor sætter vi os for at undersøge, hvordan en person med farvlig ekspertise vil forstå det her håndskrevne brev.

Derfor tager vi en kopi af brevet med til Lene Vakalens. Hun er elektor på de juridiske fakultæt på Aalborg Universitet, og så er hun for ganske nylige siddet noget, der hedder det uafhængige tilsyn med bevismidler.

Og deres opgave er at føre tilsyn med politiet og anklagemyndighedens behandling af tekniske beviser.

Ude fra overlederen af brevet synes jeg, at der er helt klart en erkendelse fra gæringsmanden siden, at der er noget her, som har været virkelig over grænsen.

Man skriver i nogle vendinger, som at man angerer det, der er sket, og man ved det her på en eller anden måde en stor skade, som er sket ved kvinden.

Og det er jo et vigtigt efterforskningsmæssigt bidrag, også når man skal afhøre personen.

Altså, hvad mener du med det her? Fordi det lyder meget som en erkendelse af, at man har gjort noget, som er helt forfærdeligt.

Både Lene Vakker Lens og Andriks Perter vi har talt med understræger af brevet af et såkaldt tidsumelbart bevis.

Fordi det er skrevet lige efter Hellensen, og derfor er særligt tungt vejne.

De deler derfor Elisabeths undren over, at sagen bliver lukket.

Men selvom Elisabeths sag er lukket, så fortsætter hun med at undersøge, hvad der er sket, og hvad politiet egentlig har gjort for efterforskningssag.

Har de for eksempel afhørt det vidende, der henvendt sig til Elisabeth og fortalte, at mændene forværelset havde sagt til ham, at Elisabeth havde sagt nej den natt?

Og derfor søger vi sammen med Elisabeth Achtsigt i hendes egen sag, og politiet meddeler hende, at hun kan få lov at se en del af dokumenterne i sin sag, hvis hun møder op på politistationen.

Og jeg kører med hende, men jeg må ikke komme med ind og læse dokumenterne.

Så er du på vej til at læse din sag. Hvad tænker du om, Elisabeth?

Jeg ved ikke. Det er en lidt mærkelig ting, jeg skulle, synes jeg. Altså jeg skal forhåbentlig noget at læse nogle svar på nogle af de spørgsmål, som jeg har haft rigtig længe omkring sin forløb, men det er svært at vide hvad jeg kan have forvent.

Erik prøvede noget lignende far. Jeg håber, at jeg har ret i min mistanke om, at der er blevet gjort et ulæseligt stykke arbejde, selvom det er jo selvfølgelig også rigtig ægligt, hvis der er det.

Og så bliver det jo også både interessant, men også hårdt at læse hendes ud af forklaring, altså gærningsmænd, hvad han har sagt under sit forhør.

Jeg er lidt interesseret i at se, både hvad han har fået fremlagt i politiet, altså om de har taget det der brev frem og spurgt, hvad mener du med det her, da du skrev det?

Og hvordan vil du forklare det? Og så selvfølgelig, hvad han har haft og svaret til det?

Hvor er vi her?

Så faktisk har jeg blevet forhørt. Der er sengen ligesom startet.

Elisabeth ender med at være på politistationen i næsten fire timer for at læse sin sag igennem.

Og noget af det, der tager længst tid at læse, det er afhøringen af manden for højskolen.

[Transcript] En beklagelig fejl / 3:5 - Historien om Elisabeth del II

Noget af det hun særlig leder efter i hans forklaring er, hvordan han forholder sig til det håndskrivende brev, han skriver til hende.

Og hvad med brevet til dig? Hvordan var det behandlet?

Det var der, som sige, der er dokument og en rapport skrivelsen om, at det havde jeg vedlagt, som en del af afhøring.

Og så blev det også nævnt i beskrivelsen af afhøringen, hvor der stod, at det blev fremlagt for ham. Og at han forklarer nogle af de her formuleringer, hvor han blandt andet har skrevet, at han havde handleet egoistisk og forgrebet sig på mig.

Hvem forklarer han det?

Og så brugte du at forgrebe sig?

Jamen, det var lidt denne her igen, med sådan en forgrebet sig på det vinskab.

Vi havde, og det var jo ham, der havde taget initiativ.

Men han tænkte, at jeg havde dårlig bidighed.

Og fordi han havde taget initiativ, så måtte han tage miste og skylde mig på sig.

Så det var ligesom bare at gøre det nimmer for mig, og gøre det, hvad han kunne for, at jeg skulle have det bedre.

Og vi kunne redde vores vinskab.

Forskere Lene Lens, hun mente jo, at Brede var et vigtigt element i polices efterforskning.

Og nu kan Elisabeth altså læse, hvad manden for Højskolen forklager om det under afhøringen.

Han siger jo her, at han mente, at han havde forgrebet sig på deres vinskab, og altså ikke udsat Elisabeth for et sexuel overgreb.

Så er det en forklaring, der ændrer Lene Lens' opfaldelse af Brede som bevis.

Det er jo så noget, hvor man tænker, at ja, er det en forklaring på ordlyden, eller er det den umildbare forståelse af Brede, som egentlig er den rigtige?

Det er jo nogle ting, som man tænker, at det var jo måske nok domstolet, som burde have lavet den buddering,

hvor er troværdigheden i det, hvordan har forurettet forståelsen af Brede.

Fordi den umildbare forståelse af Brede er, at man anger det, man har gjort.

Da Elisabeth læser videre i dokumenterne, kan hun ikke finde forklaring på, hvorfor det ikke ender med at spille en afgørende rolle i efterforskningen.

Men hun falder over noget andet. Noget, hun ikke har hørt før.

Han bliver så også først afhørt meget senere, når der er andre.

Ja, det var 20. Juli 2020, deromkring.

Det er jo lang tid efter.

Det er meget lang tid efter dem.

Men det skal jeg jo i 19.

Ja, ja.

November?

Ja.

December-Jedder og February-March-October.

Nu er det 700 efter.

Ja.

Der afhør de om første gang.

Vi har jo ikke selv fået lov at se dokumenterne igennem,

[Transcript] En beklagelig fejl / 3:5 - Historien om Elisabeth del II

og Elisabeth fortæller også, at der er sidder i aktensikten, hvor indholdet er helt streget over. Så vi kontakter politiet og spørger om det er rigtigt, at mann først bliver afhørt så mange måneder efter anmeldelsen. Og her er der svar. Ja, det er rigtigt, at der går mere end 7 måneder for anmeldelsen, til mannen bliver afhørt. Og så skriver de til at sætte, det er beklageligt, at han ikke er blevet afhørt tidligere. Så vi ved altså nu, at anklagemyndigheden ikke har vurderet, at brevet har en stærk nok bevismæssig værdi til, at sagen skal prøve at svinde dummer. Vi ved også, at der går mere end 7 måneder, før mannen bliver afhørt første gang. Men pludselig så falder Elisabeth over endnu en ting som under hende. Ud fra hvad hun kan se, så har politiet heller ikke afhørt den ven, som den anmeldte mand havde betrodet sig til. Der var ingen ude fra hvad jeg fik lort at se, vidende forklaringer for nogle af dem her. Nogle af de her personer, som jeg også gør det lidt, havde fået videre, at der var heller ikke nogle af dem, der var blevet indkaldt. Det var heller ikke blevet fremlagt for ham. Jeg blev ikke spurgt om nogen af dem. Overhovedet, det blev slet ikke benyttet. Der blev lidt refereret til det forstøjende. Derfor tager vi endnu en gang fat i vennen for at høre, om politiet nogen sidne afhører ham. Han fortæller, at han aldrig er blevet kontaktet af politiet, og det han faktisk undrer sig over. Det samme undrer Lotte Helms er over. Hun er endnu en ekspert, vi gjorde fat i, fordi der er simpelthen så mange spørgsmål i den her sag, som vi forsøger at få svar på. Lotte Helms er lægter i strefferet, tidligere anklæder, har også været chef i politiet. Det er et vandvidtigt vigtigt vidende udsavn. Også i sammenhængen med de øvrige bevisere, der kunne være i sagen her, så er det utroligt vigtigt, at få fat i den her person, at fortælle med personen. I særen, når han fortæller, at det han gør, og at det sammeholdt også med forrettedes forklaring, bakker op om det. Vi tager kritikken med til politiet og spørger dem,

[Transcript] En beklagelig fejl / 3:5 - Historien om Elisabeth del II

hvorfor de ikke har afhørt vennen,
når han i følge eksperter er afgørende for sagen.
Til det skriver Sydsjælland og Lolland Falsters politi et skriftligt svar,
at den efterforskning har til formål at klarelægge om betingelserne,
for at pålægge straffansvar af til stede, som de skriver.
Men, at det er så ledes ikke et krav, at efterforskningen
til vej bringer en hver oplysning om sagen,
der vil derfor kunne være vidende en sag,
som politiet efter en konkret vurdering afstår fra afhør.
Vi ved også for vores besøge,
at der er en anden person på højskolen,
som manden har betroet sig til.
Det gælder han lærer på skolen.
Hun fortæller også, at manden for højskolen fortalte hende,
at han havde gjort noget utigivligt,
og at det fremgik af sammenhængen,
at det var Elizabeth, han talte om.
Politiet snakker med læren,
men da de skriver til Elizabeth og fortæller, at sagen er lukket,
så er der et konklusion, at der ingen vidner er.
Vi spørger politiet om, hvorfor de skriver,
at der ingen vidner er,
og så får vi det her svar.
Vi kan godt forstå,
hvis begyndelsen i den konkrete sag kan læse,
som om, at der ligger til grund,
at der slet ikke er nogle vidner i sagen.
Begyndelsen i den konkrete sag,
skal der forstå, som om,
der ikke var vidner, der havde overværet den konkrete episode.
Men eksperter, vi har snakket med,
de siger, at det er ikke den rigtige måde
at se på vidner i en voldseksag,
for det er utrolig sjældent,
at der står nogen ind i tårværelsen i hjørnet
og følger med i, hvad der foregår.
Så det er altså ikke helt rigtig at sige,
at der ikke er vidner, hvis ikke der er nogen, der har overværet det, der er sket.
Nej, altså, sireksperter er nu faktisk også,
at i den her sag,
der er der jo faktisk nogen,
som har fået noget information om, hvad der skete den her nat,
og det er faktisk sjældent,
at der uret er det i den her slags sager.

[Transcript] En beklagelig fejl / 3:5 - Historien om Elisabeth del II

En sidste ting, Elisabeth leder efter,
da hun kigger på sin sag, det er,
om der et eller andet sted
findes en forklaring på, hvorfor politiet
handler som de gør, den dag forstanderen
ringer til den for at fortælle om sagens første gang.
Forstanderen fortæller jo, at da han ringer til politiet,
ja, da bærer de ham først om at gøre sju afhængslokaler
klar til kvinderne,
og et til manden på højskole,
og det gør, at det gør, at det gør, at det gør,
at det gør, at det gør, at det gør, at det gør,
at det gør, at det gør, at det gør, at det gør, at det gør,
at det gør, at det gør, at det gør, at det gør,
at det gør, at det gør, at det gør,
at det gør, at det gør, at det gør,
at det gør, at det gør, reaches,
og hvornår det gør, at der ikke creo mod på den.
De ikke gør det gør, at det ruined brew.
Det er ikke durst.
Hun kan se omtalt nogle steder.
Derfor sparer vi også politiet, hvorfor de pludselig aflyser udrykningen til højskolen.
Til det svarer sydseland og Lolland Falsters politi, at de i dag ikke kan se noget i sagen om, at
forstanderen skulle have fået den besked.
Men at de mener, at det ville være meget usødvanligt, hvis det var tilfældet.
Og den udmilling, den undrer forstanderen, han siger til os, at han med sikkerhed ved, at det var
det, der skete,
fordi han efter samtalen inddrog højskolens administrativ personale,
og bad dem om at gøre klar til, at politiet kunne afhøre de syv kvinder og manden på højskolen.
Da Elisabeth finder frem til de her oplysninger i stakken af papir og hos politiet,
begynder vi virkelig at afundre os.
Altså, er det godt nok, at politiet først afhører manden fra højskolen mere end syv måneder efter
anmeldelsen?
Vi beslutter os for, endnu en gang af spørger, professor i straffe rettrine Baumbag,
det var hende, du også hørte om i første episode om Emma.
Hun vil ikke kommentere på konkrete sager, men helt overordnet, så vil hun gerne forholde sig til,
hvad hun synes om, hvis en anmeldt i en sag først afhøres efter syv måneder.
Altså, syv måneder lyder fuldstændig vanvidtigt.
Så med mindre, der er sådan et eller andet med at vedkomne og være flygtet til udlandet,
eller der er sådan nogle praktiske forklaringer på, at det ikke kunne lade sig gøre for at vedkomne
og måske være en trafikulløke og være i korma eller noget, så tænker jeg, at syv måneder er helt ud
til stedet lidt.
Fordi voldtægt er en utrolig alvorlig forbrødelse.

[Transcript] En beklagelig fejl / 3:5 - Historien om Elisabeth del II

Og der er det klart, at der skal efterforskningen indledes bromme det.

Og hvis der er at hovedet er noget i sagen af jannemeldelsen, der tyder på, at her kan være foregået noget strafbar, så skal alle herunder altså også den misting, det afhøres så hurtigt som overhovedet muligt.

Og det er ikke efter syv måneder.

Vi vender også tilbage til Lene Lens og præsenterer hende for det, vi har fundet ud af i Elisabethsag.

Jeg synes, at når man er manglet fuld efterforskning, der har jo været nogle muligheder for at komme tæt op

på, hvad der er foregået.

Jeg synes, man skal bruge den så med skamme eksempel på, hvad der sker, når man slet ikke tager en endemeldelse alvorligt.

Og vores tredje ekspert, Lotte Helms, mener, at den mangelfulde efterforskning kræver svar.

Med de oplysninger, der er i sagen her, så synes jeg, det er meget mærkeligt

og jeg kunne godt tænke mig et meget gode begyndelse, hvis jeg var chef i sagen her, for hvorfor man ikke var gået videre med det her.

Vi har presenteret eksperternes kritik af efterforskningen for den pågældende politikræs.

Til kritikken af, at Elisabeth ikke bliver orienteret om, at sagen var lagt ned,

og hun derfor mistede retten til at klage,

ja, der skriver politikræsen i dag til os, at det er selvsagt meget beklageligt.

Og så skriver de, at når anklagemyndigheden vurderer tiltalespørmålet,

er det en samlet vurdering af sagens oplysninger,

der er tilvejebragt under efterforskningen.

Det er afgørende, at anklagemyndigheden giver grundige og retvisende begrundelser ikke mindst i voldtægtssager, hvor den får urettet at følge sig.

Den får urettet at følge sig udsat for et overgreb,

men hvor vi vurderer, at der ikke er grundlag for at rejse tiltale.

Vi har spurgt dem til, hvorfor de ikke har lagt vægt på bredet, som Elisabeth fik,

men det har de aldrig svaret på.

Da Elisabeth oprennlig fik besked for politiet om, at sagen var lukket,

og at der var sket en fejl, fordi hun ikke var blevet informeret om det,

så fik hun også at vide, at hun ikke kunne klage.

Men fordi det er så svært for hende at forstå, hvorfor sagen er ind, som den er,

så gør hun alligevel et forsøg.

Og sammen med sin bistandsadvokat, så sender hun en klage til statsadvokaten.

I MS-sag om overgrebet på Håndvæk strand,

var det jo netop, fordi hun klagede over politiet afgørelse til statsadvokaten,

at sagen blev omgjort.

Men Elisabeth sag, der venter statsadvokaten tilbage og meddeler hende,

at det er korrekt.

Hun har ikke ret til at klage, og kalder det, ligesom anklagemyndigheden,

en beklagelig fejl.

Der er altså ikke noget at gøre, må man forstå.

Men statsadvokatens skriver også noget andet, som vi studser over.

[Transcript] En beklagelig fejl / 3:5 - Historien om Elisabeth del II

Statsadvokatens skriver nemlig, ja, fristen er sprunget, der ikke mere gør, men alligevel forklarer statsadvokaten, at de, som en form for service over for Elisabeth, har gennemgået sagen, og erklærer sig enig med politiet.

Altså enig i, at sagen skal droppes, fordi de ting politiet har fremlagt, peger på en sag om påstand mod påstand.

De laver gennemgangen, skriver de, fordi Elisabeth må antages at have brug for en afklaring. Og netop den del, spørger vi Lotte Helms indtil.

Det er jo bare et stykke papir, som man jo ikke kan bruge til noget som helst andet, end at konstatere, at der er en eller anden, der har følt det nødvendigt at gennemgå det, og skrive det her. Altså, jeg kan ikke se, hvad hun kan bruge det til.

Det føles bare som et enormt svigt.

Fulstændig.

Og et svigt, som jeg faktisk har været mere tønget af, som jeg føler sig dybare end selve, overgradet næsten, fordi den har jo bare smadret min tiltro til det ret samfund, vi har, til de mennesker, som arbejder i politiet og i anklæmningerne. Fordi, at jeg føler, at det er så tydeligt og alvorligt og stærk en sag, der bare engang bliver tabt på guldet, men som de slet ikke har givet at kigge på med et seriøst blik. Og i bunken af henvendelser, vi har fået, ducker der nu en lignende sag op.

En af de mange males, der lander i vores indbakke, efter vi fortalte historien om Emma, kommer fra en kvinde, som vi her kalder Cecilie.

Da vi kontakter hende fortæller hun, er det, at hun er en mand, der blev tvunget til Uralsex i forbindelse med en festival i København for 11 år siden.

Hun forlader stedet gradende og tager direkte til politiet for at anmelde det.

Det større fælde på en eller anden måde, underligt nok i alle det her, er meget klart, den der følelse, jeg får er at være rigtig flov over at blive spurt om, at jeg vil anmelde det, fordi, at jeg i et eller andet sted føler, at de siger, at der måske ikke rigtig er noget at anmelde, eller sådan en anden tyder, at jeg selv kunne være ude om det, eller det er sådan en følelse, der kommer til at sætte sig fast.

Men efter hendes anmeldelse skal der ind med at gå fem år, fem år før Cecilie får svar for politiet. Her meddeler politiet hende, der også er sanalukket, og at de beklager fejlen, altså, at hun først hører fra dem fem år senere.

Vi spørger hende derfor, hvad hun tænker om, at politiet har glemt hendes anmeldelse i overvis, og altså derfor også først afhører mannen efter fem år, og at det i følge politiet selv har haft betydning for efterforskningen af sagen.

Når jeg kigger på det nu, altså, så er det jo næsten grinagtigt.

Altså, jeg skal beklage, at de først bliver gjort bekendt med sagen efter mere end fem år.

Hvad er det for en fejl?

Og hvorfor får man et brev om sådan en fejl?

Hvorfor bliver jeg ikke inviteret ind? Hvorfor bliver jeg ikke forklaret, hvad der skete?

Hvad er det for en fejl? Hvorfor sker sådan en fejl?

Det lyder jo helt vildt, og det synes jeg på en eller anden måde til at understreje det der med.

Den der oplevelse, at man kan have, er, at det ikke er blevet tætseriøst.

Det lyder jo helt vildt, at der går fem år, inden Cecilie hører noget for politiet i sin sag.

Derfor kontakter vi Københavns politi og spørgen, hvordan det kan være tilfældet.

[Transcript] En beklagelig fejl / 3:5 - Historien om Elisabeth del II

I et skriftligt svar skriver de, på grund af en administrativ fejl blev sagene ikke behandlet efter anmeldelsen, og først taget op tre år senere. Der gik desuden yderligere to år før den forurettede fik besked om, at sagene var afsluttet. Det er der lovlige svigt, som vi beklager. Den slags fejl sker yderhældent, og vi har i de senere år indført en række kontrollmekanismer, der skal sikre, at ingen sag er blevet glemt. Så både Elisabeth, Emma og Amanda, som du hørte om i første episode, og så Cecilie her, de får alle et brev fra myndighederne, hvor der står, at der er blevet begået en beklagelig fejl. Men alle fire kvinder føler også, at deres rettsikkerhed er blevet taget fra dem, netop på grund af de her fejl. Og Emma, som var den første kvinde, du hørte om, får faktisk den ide, at nu er de første kvinder, der er blevet taget fra dem, men ikke kvinden, du hørte om, hun får faktisk den ide, at nogen simpelthen må tage ansvar for det, der er sket, så myndighederne ikke bare kan slæppe afsted med at skrive til hende, at der er sket en beklagelig fejl. Derfor tager hun kontakt til en ny advokat, og sammen går de i gang med at skrive en udførlig klage til den europæiske menneskerettighedsdomstol, der ligger i Strasbourg. Mens Emma er i gang med det, og vi følger med på siddelenen, så kommer vi i kontakt med endnu en ung kvinde. Hun fortæller, at hun, som 16-årig, blev udsat for en voldtægt efter hendes allerførste bytur i Oldborg. Men politiet skal ende med at stoppe efterforskning af hendes sag, på grund af det, de kalder manglene beviser. Men da vi sammen med eksperter begynder at gå efterforskningen igennem, ja, der kritiserer eksperterne politiet's arbejde og kalder det for susk. Jeg skulle have siddet i den her taxa i hvert fald. Det er som taxa, man skriver sammen med, at man har det, og der skal jeg i givet fald have sådan helt vigt tøj på med blues, og det er simpelthen jo slet ikke overens med det tøj, jeg havde på. Jeg havde jo et par sorte bøgter på, altså havde jeg sådan en råd blønte top, altså en sørt blæsoede over det. Så det gav jo ligesom ikke min, men det valgte jeg ikke ud af det. Mere om Marie's historie i næste episode.